

הריני נזיר פרק שני נזיר

יד.

עין משפט נר מצוה

בא מ"י פ"ד מה' מירוח
ה"י ו"ש כ"ב:
בב מ"י שם ה"י ו"ש:
בבג מ"י שם ה"י ו"ש:
בבד מ"י שם ה"י ו"ש:

(א) [מסופק פ"ב, ב] מ"ה
אינו, א' מ"ה שנה א', (ב) ו"ו
היטע מ"י ו"ש: ו"ש ק"י, מ"ה:
ר' שמעון ו"ש: מ"ה יד:
ד"ה פ"י מ"ה:

נוסחת הריב"ן

[א] [מסופק פ"ב, ב] מ"ה
עולם מ"י מ"ה מ"ה מ"ה
למירוח עולם ל"ה ל"ה הפסק
לא חיוב עליה מירוח מעשיו
כלל עד לאחר כ' למני
ל"ה של מירוחו ברישא דאי
אמרת דחיוב עליה מעשיו
כי מ"ה ל"ה לא אפשי ליה
כלל הפסקה משום דקאמר
ברישא היינו מיר לאחר כ'
ובפסקה לא אפשי ליה משום
דלא מייחור ליה מהאי גמלת
כדי גידול שער הלכך לא
חיילי ליה ומעשיו או דלמא
לא: ו"ה: מ"י ו"ה: ו"ה: ו"ה:
[ג] ל"ה: [ד] ו"ה: [ה] ו"ה:
דבפ"ק: [ו] שמונה: [ז] דכיון
דלאו מנה את כל בני עמי
מגלה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא סלקין וכו'
אימת אי לאחר עשרין
וחמשה ואי לאחר
ועלשים הילכך האי דהדר
ואמר וכו' נ"ו וכו' וכו' וכו'
אפשי ליה מירוחו דמי
אבל הכא דקא' נחית וכו'
כיון דעשרה יומין כו':
(ב) ד"ה ו"ה: ו"ה: ו"ה: ו"ה:
ומעשיו וכו' ל"ה ל"ה
הפסק ליכא למימר דמונה
כו' ואח"כ א"י ה"ה דלמיר
ומעשיו: (א) ד"ה ו"ה: ו"ה:
לענין ד"ה: עם ד"ה: כיון וכו'
למחל ל"ה לכו"ה: (א) ד"ה
הכא נזיר וכו' מירוח סתם
הואיל דהפסק עשרים:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר כמשה וכו'
ולא היה היתר וכו'. ע"ה
שענה מיר כ"ס כ"ה כ"ה
ח"כ בסוף הפסק דנכסותיו
דף כב ע"ג:

הגהות הרמב"ם

1. ז"ל הוא דמיינן. 2. ז"ל
אמר מירוח דלמיר עשרים.
3. ז"ל דכ"ה. 4. ז"ל דחזר.
5. ז"ל מיר עולם. 6. מירוח
מיר עולם נמחק. 7. ז"ל לכה.
8. ז"ל מהשתא ויכול כו'.
9. מ"ל. 10. כ"ה.
11. מירוח מירוח ומנוחה
נמחק וז"ל מנוחה ומירוח.
12. ז"ל לא מיר ויבדל וכו'.
13. ז"ל כי אם בשילה, ויבדל
גם הוא מ"ס. 14. ז"ל כיון
דסוקר.

פ"י הרא"ש

דוקא הפסקה גורמת: ה"ג
אמר הריני נזיר לאחר [כ] יום
ומעשיו נזיר עולם מי חיילא
עליה או לא: את"ל הריני נזיר
לאחר [כ] יום ומעשיו כ'
יום חיילי שאני תתם אדאיג
דחיילי ק' יום ומעשיו אפשי
לו לקיים כל משפט נזיר
שלאחר כ' יום כי אחרי
ההשלמה של נזירות ק' יגלה
ורביא קבובותו של ק' יום
נזיר שלאחר כ'. או לאריך פ'
יגלה אחרי נזירות שלאחר כ'
ורביא קבון יגלה שנת אחת
השלמת ק' אבל הכא אי
חייל נזיר עולם מיר שוב לא
יגלה לעולם. ומיירי כגון
דאמר ומעשיו נזיר לעולם
דאזרח אינו מגלה לעולם
אבל נזיר עולם ומיקל בתער.
למר דאייתא ליה ולמר דאייתא
ליה לעיל פ"ק. ואת"ל כיון דאפשי
כי דכיון דאפשי לאיתשולי על נזיר שלאחר כ' אמרי' כשאמר ומעשיו נזיר לעולם היה בדעתו שיהיה מיד ועל נזירות שלאחר

א"ל נזירות מועטס כיון. דלילו מתחיל מעכשיו למנות לא מיימתי
ליה מהאיך מירוח אלא עשרה ימים ולא היו צדן כדי גידול שיער
דלון תגלחת פחות משלשים: לא סלקין ליה הלון עשרה. למנין
מירוח דהא לית צדו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעכשיו אלא
לאחר עשרים יחיל למנות שתי

נזירות ויהא מגלה צימיתס. ואי אמרת
תפשוט וממתי' דקתני מניח את שלו
ומונה את של צנו ואח"כ משלים את
שלו ואע"ג דלא מיימתי משלו אלא
עשרה ואפ"י הכי חיילי הא לא אדמי
דלילו התם כיון דאמר הריני נזיר
סתם לכשיהא לי צן לא נחית למניינא
דלא קאמר אימת כ' (א) לאחר עשרין
ומתשה) (ב) הילכך האי דהדר
ואמר הריני נזיר דינא הוא דליחול
עליה לאלתר דלינמא לא יהא לו צן
עד לאחר שלשים דלא מיימתי כלל
ואשתכח דמלאחר הוה ליה למימני
מירוח שלו א"י זמנין דלא יספיק
למימני את שלו קודם שגדל לו צן
כיון דאי אפשי ליה צנולא כדפרישית
לעיל גבי מתי' כנזירות אחת דמי
אלא הכא דקא' נחית ליה למניינא
דלמיר נזירות איכא לך למיזעי
צבכי צעין כיון דעשרים יומין כו':
ואת"ל היכא דלמיר (א) מעכשיו
זמאה כיון דאפשי למימני מעכשיו

עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשי למימיר ולמימני ממנין
משום דאיכא גידול שיער לצפוק חיילי ליה מהשתא אחתי מיזעי לך
הא אמר הריני נזיר לאחר עשרים ומעכשיו נזיר עולם מהו [ג] כיון
לנזירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דלמיר מעכשיו מאה יום הוא
דאיכא למימר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים
דוהאי חיילא עליה לאלתר מני' אמר מאה יום משום דכיון דלית ליה
הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשי למפסקינהו מתוכן אבל
הכא דלמיר מעכשיו נזיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי
דמגלה משלשים שלשים היינו עטמא משום כוזב ולא משום דליהוי
הפסק וכיון דאין לו הפסק לא פסקין ליה מתוכן וכיון דלא אפשי
כלל הפסקה לא חיוב עליה נזירות כלל עד לאחר עשרים דלימני
שלשים של נזירותו ברישא: ואת"ל. לענין כולה שאילתא לענין נזירות
מועטת [ז] לנזירות מאה או לנזירות עולם: כיון דאפשי ליה
לאיתשולי. אההוא נזירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחול ליה כולה
מהשתא אחתי מצעי לך אמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יום
ומעכשיו נזיר סתם מנה: כהא. נזיר שמשון דלא אפשי לאיתשולי
עליה משום שמשון לא הוה נזיר אמרינן כיון דלא אפשי לאיתשולי
עליה אנזיר שמשון לא חיילא הואו נזירות סתם (א) ויהוהיל דסוף
עשרים לא שלמי או דילמא חיילא: אמר הריני כמשה צנענה
צאדרי. דמשמע כמשה שנפטר צנענה צאדרי א' ושוב לא שמה יין מי
היו לשון נזירות או לא: נעמא צימי צנו. האי דלמיר הריני נזיר
כשיהא לי צן וזמר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את
שלו נולד לו צן מניח את שלו ומונה את של צנו ואם נעמא צתוך
ימים הללו ו' שמונה לבנו: ר' יוחנן אמר סוסר. אף אהתן מניס
שמה צבר עליו או כיוס' והולדו קאמר ומהתה קבל עליה וק"ק למי' (ד) נדריס ונדבות. לא קרינן צבמה א"כ
צימיתס מירוח אריכתא דמי וקותר את הכל: וריש לקיש אמר
אינו סוסר. את שלו דנזירות דידיה לחוד ודבנו לחוד:

עשרים יום ונהי דלא מני לגלה לסקוף עשרה דלאחר עשרים דהא חל
וטומאת מתים [ח] ואחר עשרים יפסקי נזירות זה ויתחיל נזירות דלא קפיד [ט] אפי' אהפסקת נזירותו אבל לא מני למיזעי היכא דלמיר
הריני א' סתם לאחר [כ] ומעכשיו נזיר שמשון דלמיר נזירות דלא קפיד [ט] אפי' אהפסקת נזירותו אבל לא מני למיזעי היכא דלמיר
ולא יהיה הפסק נזירות שמשון והך צעיה לא מני צעי נזיר עולם כגון דלמיר הריני נזיר עולם לאחר [עשרים] ומעכשיו נזיר [סתם] דודאי
חייל עליה נזיר סתם מהשתא כיון דאפשי לאיתשולי אנזיר עולם הבא לחול עליו אחר עשרים שישאל עליו וישלים סתם נזירות דדוקא אנזיר
שמשון מיזעי' דלא אפשי לאיתשולי עליה וה"ג משמע צפ"ג דמכות (דף כב.) אמתי' דיש חורש תלם אחד דנזיר שמשון לא אפשי לאיתשולי
נזיר עולם אפשי לאיתשולי: אמר כמשה בו' באדר מהו. דציוס הוולדו דהיינו צו' צאדרי שמתו שמחה גדולה וציוס מותו צו' צאדרי
מסתמא רביס נדרו צנדר' ורצו נזיריס ציטרלל מחמת זעיר והוא אמר צתתם אהא היינו כמו שהיה דורו של משה צו' צאדרי ציוס
מוחו ונזירות קבל עליה או כיוס' והולדו קאמר ומהתה קבל עליה וק"ק למי' (ד) נדריס ונדבות. לא קרינן צבמה א"כ
אזתם שנדרו צנזיר צפטירת משה רבינו הא היו נזיריס כל מימיהם ולא יכלו להקריצו קרצנות דקרצין נזיר נידר ונדבות. הוא
ולא היה היתר גם צשילה. וכן קשה מן נזירות דאצנלוס: פ' שו"מ מיהא קמיייתא הריני נזיר וכו'. נעמא צימי צנו. אמתי'
קאל דתנן מניח את שלו ומונה של צנו לריש לקיש נפקא מינה לענין דלא נעמא צימי צנו אינו קותר את שלו וכו' יוחנן נמי
דקותר דתנן דוקא כשפוסק מניינו [א] והניח את שלו ומונה את שלו ועומד צלמע מניינו [ב] אלו קותרת. א' את של צנו קותר את מתי
של מניינו לפי שלל השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים אחד לו מקיים לעצמו ושוב היה מונה לבנו לעצמו ונעמא צימי צנו
לא היה קותר מנין של עצמו [ג] לגמרי עד שלא התחיל מנין של צנו וריש לקיש אמר אינו קותר אלא נזירות של צנו אבל מה שמנה
משלו תחילה אינו קותר אלא של צנו דכבר נסתלק לגלה את שלו: ה"ה נזירות אריכתא הוה. שהרי אינו מגלה [אלא] לאחר שלשים
שלו ושל צנו וצלמע נזירותו הוא עומד אבל דואי נעמא צימי השלמה שלו אינו קותר אלא אותו שלו ולא של צנו: צ"ש הג"ה:
נעמא

אנזיר דלאחר כ' ולא היו הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם דמצי ממי
לאיתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בו' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דסתמא כיום שפטר משה רבינו

צ"ה. כלומר תחילה שאל צנזירות מועטת ושוב שאל צנזירות מרובה
צאם תמלא לומר דאפילו את"ל צנזירות מועטת לא חיילא כיון דעשרה
יומין לצד הואי לא סלקי הך עשרה שישלים אחר עשרים. לאיתשולי
לעשרים אפשי מתחילה משום דהנך עשרה לא חזו לנזירות לחודיהו
ולכחי לא ניחא ליה להפסקי נזירותו
אלא אלו עשרים יום וריש לקיש שיער
פנייסיס ויהיה מותר ציין וצבתגלחת
וליתמאות למתים אחתי מיזעי ליה
לנזירות מרובה דמאה יום כיון דאי
חיילא השתא כ' יום אחתי פשו ליה
פ' יום אחר מירוח דל' יום דחזו
לנזירות לחודיהו ומצטרפי ספיר להני
עשרים יום וצבתגלמת ק' יום וימנה
כ' יום ושוב מונה ל' יום ומגלה
ויציא קרצין ושוב מונה פ' יום
להשלים המאה יום ויגלה שנית ויציא
קרצין ולא קפיד אהפסקת נזירות או
דילמא אפ"י לא חיילי כיון דלא שלמי
מאה יום צהנך [כ'] יום ואין רצונו
להפסקי נזירותו וסתמא צבעת
צבלה היה צדמתו [כ"ג] יום קמתי'
יהיה מותר ציין וצבתגלמת וצטומאה
ואחרי כן יעשה שלשים יום ויגלה
ויציא קרצין ושוב יעשה מאה יום
לרופין ויגלה ויציא קרצין: הג"ה
ו"ע אי מני למיזעי היכא דלמיר
הריני נזיר מאה יום וזמר לאחר

את"ל נזירות מועטת כיון דעשרה יומין הוא
דיתרין לא סליק ליה הלון עשרה ודאי נזיר
מאה יום כיון דאית ליה תמנין יומין לבסוף
סלקין ליה או לא ואת"ל חיילי אמר הריני
נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם מהו
מי חיילא עליה א' או לא את"ל הכא כיון
דאפשי לאיתשולי חיילא אמר הריני נזיר
שמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם
מהו הכא לא אפשי לאיתשולי מי חיילא
א' או לא אמר כמשה בשבעה באדר מאי
פשוט מינייהו קדמייתא (א) הריני נזיר לאחר
עשרים יום ומעכשיו מאה יום ימונה עשרים
ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים
כדי להשלים נזירותו ראשונה נעמא צימי צנו
רבי יוחנן אמר יסותר ריש לקיש אמר
אינו סותר רבי יוחנן אמר סותר ה"ה
נזירות אריכתא היא ריש לקיש אמר אינו
סותר נזירות דידיה לחוד ודבריה לחוד
נעמא

עשרים יום דהשתא הקדים המאה יום [אי אמרת] חיילי מהשתא אי
לא [ושמאל] דה"ה דמני למיזעי הכי וחדא מנייהו נקט. הג"ה:
אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר לעולם. דדיו:
אם הכניד שערך דמיקל ומציא שלש צבתגלות:

מי חיילא. נזירות עליה מהשתא או לא את"ל דצין נזירות מועטת
וצין נזירות מרובה מהשתא חיילא משום דכי מנו עשרים יוחיל
נזירות לא היו הפסק כולי האי שהרי דמי הוא לנזירות דמאה אבל
הכא אי חיילא מהשתא נזיר עולם נזירות דלמיר עשרים אינו כיואל
צו כלל והוי הפסק הילכך לא היו נזיר עולם כלל עד שלשים נזירותו
וצהנך עשרים קמתי' יהיה מותר ציין וצבתגלמת וצטומאה או דילמא
דמ"מ יחול מהשתא נזיר לעולם וכי אתו עשרים ימנה נזירות שלשים
יום ומגלה למי' נזיר עולם מיקל אחר שלשים יום או אחר א' [ש"א]
למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (לעיל דף ה.) [ג] דחזיקא לנזירות עולם
שהתחיל ולא חשיב הפסקת נזירותו כיון שצדו לשאל על נזירות של
שלשים יום והיה עושה נזירות עולם לפניו צלי הפסק הילכך [ד] אחר
אפילו לא שאל על נזירותו [דל' יום] יחול עליו נזיר עולם מהשתא
וה"ה דמני [ח] למיזעי אי אמר הריני נזיר מ"ה לאחר כ' נזיר עולם
ומעכשיו נזיר סתם: ואת"ל הכא דואי ודאי דלא אפשי לאיתשולי
אנזירות שיחול לאחר עשרים יום הכא [ו] חיילא נזיר עולם ומהשתא
יכול לשאל אנזירות דבתר עשרים ולא תהיה הפסק כלל צתוך
נזירות דנזיר עולם:

אמר הריני נזיר בשמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם.
הכא דואי ודאי דלא אפשי לאיתשולי אנזירות שמשון שיחול עליו
אחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם נזירות צהנך עשרים כלל
הואיל ולא מני להשלים צהנך עשרים סתם נזירות דהוינן צלמי
יום ויהיה מותר ציין ולטמאות למתים צהנך עשרים ואח"כ יתחיל
נזירות שמשון [י] ויחזקת סתם נזירות כיון דלא אפשי להשלימו קפיד
אהפסקת נזירותו או דלמא סוף סוף חייל עליה סתם נזירות צתוך
הפסקת נזירותו ויתחיל נזיר
שמשון ולא יגלה לעולם או
דלמא כיון דאינו יכול
להשלים נזירותו וגם אין
שאלה לנזיר שמשון כדאיתא
פ' בתרא דמכות לא חיילא
עליה כלל נזיר של ל' יום. ורי"מ
הריני נזיר לאחר כ' יום
ומעכשיו נזיר עולם דדינו
הדכביד שערך מיקל בתער
ומביא ג' בהמות מי חיילי.
את"ל דבין נזיר מרובה בין
נזיר מועטת חיילי. וכי מטו
כ' יום מפסקי. שאני אהת דלא
הוי הפסק כולי האי דרובה
הוא לנזיר א' דבני חרא בקוח
אינו. אבל הכא אי חייל
מהשתא נזיר עולם כיון דנזיר
[עולם] אינו כיוצא בו כלל
הוי הפסק [ב] כולי דרובה
הוא לנזיר א' הילכך לא חייל
נזיר עולם עד אחר שלשים
נזירותו שלאחר כ' יום או
דלמא אפ"ה חייל מהשתא
וכי מטו כ' יום יפסק וימנה
נזירותו ויגלה וחזיר לנזיר
עולם דאפשי לאיתשולי:
נעמא

אנזיר דלאחר כ' ולא היו הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם דמצי ממי
לאיתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בו' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דסתמא כיום שפטר משה רבינו